

Det här verket har digitaliserats vid Göteborgs universitetsbibliotek.
Alla tryckta texter är OCR-tolkade till maskinläsbar text. Det betyder att du kan söka och kopiera texten från dokumentet. Vissa äldre dokument med dåligt tryck kan vara svåra att OCR-tolka korrekt vilket medför att den OCR-tolkade texten kan innehålla fel och därför bör man visuellt jämföra med verkets bilder för att avgöra vad som är riktigt.

This work has been digitised at Gothenburg University Library.
All printed texts have been OCR-processed and converted to machine readable text.
This means that you can search and copy text from the document. Some early printed books are hard to OCR-process correctly and the text may contain errors, so one should always visually compare it with the images to determine what is correct.



HVAR 8 DAG.

ILLUSTRERADT

MAGASIN



GAMLA UPSALA. — EFTER FOTOGRAFI.

17:DE ÅRG.

DEN 14 NOVEMBER 1915

N:o 7



Illustration: Stockholm

W. W. Schuch

Konstnär: Bengt Skerfvarn

Vårt lands främste nu lefvande litteraturhistoriker, Upsala universitetets nuvarande rektor, prof. Henrik Schück fyllde den 2 november sextio år.

Johan Henrik Emil Schück är född i Stockholm den 2 november 1855 och son till grosshandlaren därstädes Adolf Henrik Schück och hans maka Laura Johanna Sjöberg. Af den skildring att döma som han själf lämnat af sina ynglingaår i festskriften till d:r Fridtjuf Bergs sextioårsdag genomlede han ett rikt och väckande ungdomslijf, i hvilket den kritiska anden tidigt fick verka sitt verk. "Parker och Viktor Rydberg voro våra läromästare", skrifver han om sin kamratkrets, "med hvilkas tillhjälp vi kritiserade kull den gamle, hederlige Norbeck, hvars teologi vi på förmiddagarna fått till lifs, Björnsons, Ibsens och Paludan-Müllers skrifter lästes högt om kvällarna, vidare Laboulaye, som då var mycket på modet, Feuilleet m. fl." Schück var då endast fjorton år och hans författarskap, kriorna, bedömdes ännu med det låga, men enligt hans egen utsago "fullt rättvisa betyget BC". Senare var han med i gymnastiföreningen "Manhem", hvilken som redan af det af Fridtjuf Berg föreslagna namnet framgår lifligt sysselsatte sig bl. a. med den fornnordiska sagodiktningen. Samtliga dessa smådrag förtjäna uppmärksamhet. De vittna om, att de områden, på hvilka vetenskapsmannen skulle vinna sin största berömmelse, redan tilldragit sig ynglingens intresse: litteraturen, den religionsvetenskapliga kritiken, vår äldsta historia.

Vid aderton års ålder student kom Henrik Schück till Upsala, där litteraturstudiet och litteraturbedömningen ännu stodo under den filosoferande tyska ästetikens suveräna inflytande. Men för detta ofruktbara systembyggeri föll han lyckligtvis icke offer. Omständigheterna gjorde, att han kom att särskildt inrikta sina studier på den engelska litteraturhistorien, och härigenom liksom genom sina studieresor till England fick han ett tillskott af sund empirisk realism i lifsuppfattning och forskningsmetod, hvilka i hela hans vetenskapliga produktion blifvit utmärkande drag.

Filosofie doktor 1882 och samma år docent i litteraturhistoria vid Upsala universitet utgaf Schück redan följande år det äfven för en större läsekrets bestämda arbete om "William Shakspeare, hans lif och verksamhet", som anses göra vägskalet i svensk litteraturforskning. Med den för honom utmärkande manliga ärligheten förklarade han sig däri rent ut såsom "en fiende till der spekulativa ästetiken", hvilken han ansåg "oandvändbar" för litteraturhistorien, men t. o. m. en filosof sådan som finnen Bolin nödgades medgifva, att detta verk "be-tecknade ett märkligt stadium af det nordiska bildningsarbetet". Redan här igenkänner man den Schückska forskningens solida egenskaper: återgången till källorna, själfständigheten i deras bedömande och i anläggningen af synpunkter och det från alla förutfattade meningar frigjorda, skarpsinniga och sunda omdömet.

Två år senare började hans "Svensk litteraturhistoria" utkomma. Den var ursprungligen ämnad att i sammanträngd form skildra våra vittra häfder. Men här spelade Schücks djupa vetenskapliga intresse honom ett spratt, som icke blef det sista. Det hade tidigare i svensk litteraturhistoria varit en trossats, att hvad som låg bakom Stjernhjelms saknade intresse. Schück fann snart, att detta icke var sannt, och gaf sig icke till ro, förrän han öppnat vår medeltids- och vårt reformationsstidehvarfs rika schakter. Subskribenterna på verket fingo aldrig sin litteraturhistoria i samman-

drag, men hvad mycket mera var en hel ny svensk litteratur: Birgitta, Petrus de Dacia, Olavus Petri, Lars Wiwallius komma för första gången till sin rätt som äfven litteraturhistoriskt betydande personligheter. Senare har han fullföljt detta vägrödningsarbete äfven fram genom vår stormakts-tid och så tillsammans med Karl Warburg skänkt vårt folk den snart inifrån sin afslutning stående "Illustrerad svensk litteraturhistoria", hvaröfver det har alla skäl att känna sig stolt.

År 1890 blef Schück utnämnd till professor i estetik med konst- och litteraturhistoria vid Lunds universitet. Här fick han först tillfälle att visa sin utomordentliga förmåga som lärare. Särskildt förtjänar anmärkas, att från honom utgingo de impulser, som förde Knut Stjerna in på de forskningar, hvilka snart gafvo denne ett namn bland arkeologiens banbrytare.

Åtta år senare återkommen till Uppsala som Nybloms efterträdare grep han sig an med författandet af en länge förberedd "Världslitteraturens historia", närmast afsedd för universitetsundervisningens och den bildade allmänhetens behof. Men det gick denna gång som femton år tidigare: i stället för ett sammanfattande verk, sträckande sig ända fram till våra dagar, fick man två utomordentliga specialverk för de äldre tiderna: om antikens litteratur och om den israelitiska litteraturen. Särskildt den sistnämnda framstod här under till stor del helt nya synpunkter, då för en gångs skull litteraturhistorikern fått komma till orda emot filologer och teologer.

När dessa båda band 1903 förelågo färdiga vände han sig åt ett annat håll, som länge upptagit hans håg: den mytologiska och sagohistoriska forskningen. Sina hithörande ytterst intresseväckande och uppslagsrika studier har han samlat i bl. a. "Studier i nordisk litteratur och religionshistoria", men därjämte strött omkring sig i särskilda uppsatser och smärre skrifter, sedan han år 1905 blifvit vald till universitetets rektor, i synnerhet i rektorsprogrammen. Ur hithörande forskningar har småningom vuxit fram den populära skildring af vårt lands forntids och medeltids allmänna historia, hvars andra band i dagarna afslutats och hvars kapitel om "Engelbrekt" sedan i våras i utvidgad form föreligger i Svenska akademiens handlingar.

Sedan i förför är Schück nämligen "En af de aderton", sedan hans första inval 1906 mötts af ett kungligt veto, hvilket ansågs föranledt af den mot den häfdvunna skönmålningen stridande, men säkerligen den historiska verkligheten tämligen nära kommande karaktäristik af akademiens grundläggare, Gustaf III, som han ett par år tidigare utsändt.

På "lediga" stunder har Schück dessutom hunnit med om vi minnas rätt åtta samlingar kulturhistoriska skildringar ("Ur gamla papper") samt ett högt skattadt arbete i två delar med titel "Rom, en vandring genom seklerna", en frukt af hans länge så godt som ärligen återkommande sommarbesök i den eviga staden.

Ty äfven därtuttan är Schück en den svenska vetenskapens "väg- och vattenbyggare", att han med en sund och manlig åskådning förenar en arbetskraft, hvilken icke vet af hvad trötthet eller slapphet vill säga. Icke minst därför kan man fröjdas åt hans sextioårsdag, att han fortfarande behårskas af en så brinnande arbetshåg och en så obruten arbetsförmåga. Snart väntar man en ny Shakspeare och en minnesteckning öfver Petrus de Dacia af hans hand. Man kunde blott önska, att vårt land hade många Henrik Schücks likar.

DROTTNINGENS ÅTERKOMST TILL STOCKHOLM.



Drottningen som sedan början af september vistats å sitt lustslott Solliden på Öland återkom den 2 nov. till hufvudstaden och mottogs vid sin ankomst af konungen, kronprinsen och kronprinsessan, hertigparet af Västergötland samt hertigen af Nerike.

*

Nu har äfven Stockholm fått sina skyttegrävar. På initiativ af kronprinsens centralråd för landsstormsmännens beklädnad och utrustning, Stockholms landsstormsbefälsförbund och Stockholms frivilliga sjukvårdskolonner har ett stort *skyttegräfskomplex* byggts på Djurgården i närheten af Oakhill. Några hundra man af garnisonens skilda truppförband har åstadkommit det omfattande komplexet af underjordiska gångar och rum, af taggtrådsstängsel, vargropar och andra hinder, som är konstrueradt i nära öfverensstämmelse med de tyska skyttegrävarne. Torsdagen den 4 nov. invigdes komplexet i närvaro af de kungliga, som mottogs af kommitterades ordförande öfverste von Heland, anläggningens egentlige skapare, major Clæs Ljungberg m. fl., och med största intresse besågs anläggningen i dess minsta detaljer. Klockan tre på middagen samma dag öppnades grävarne för allmänheten, som sedan dess i talrika massor besökt dem.

Vidst. bild: KONUNGEN MÖTER HENNES M:OCH PRINS LENNART VID CENTRALSTATIONEN.



KONUNGEN, KRONPRINSPARET OCH PRINS CARL BESE DE STORA SKYTTEGRAFKOMPLEXEN PÅ DJURGÅRDEN. H. M:t hälsas af öfverste von Heland, komm. ordf., närmast bakom denne öfversten, greve C. E. Taubé samt bakom honom kronprinsen och prins Carl; längst t. h. major C. Ljungberg, anläggningens skapare. H. & D:s STOCKHOLMSFOTOGRAF.

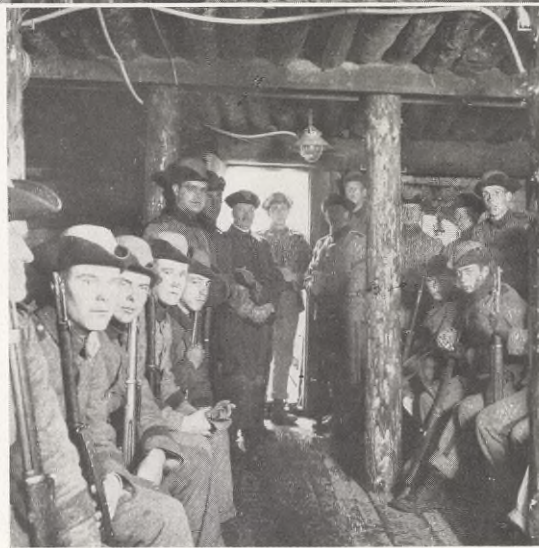
DEN STORA SKYTTEGRAFSANLÄGGNINGEN I STOCKHOLM.

Till illustr. å nästa sida.

Fotbollssaisonens stora évènement, federationsmatchen mellan Sverige och Danmark, gick af stapeln å Stadion i Stockholm söndagen den 31 okt. inför en publik af ungefär 15.000 personer däribland ett tusental med extratåg dit anlända danskar. Bland publiken syntes konungen, kronprinsen och prins Sigvard jämte en stor del af societetens och artistvärldens spetsar. Stämningen erinrade mycket om Olympiska spelens mest spänningsmättade timmar. För matchens detaljer har dagspressen redogjort. Danskarne gjorde i spelets början 2 mål, och man blef snart beredd på ett nytt svårt nederlag för Sverige. Så blef dock ej fallet, ty några flera mål gjordes ej, och i andra halflek lågo svenskarne i det hela något öfver i spelet. Emellertid lider det intet tvifvel att det bättre laget vann, men det anses allmänt att ett målsresultat af 2 mot 1 varit en rättvisare mätare af la-

Vidstående bild: KONUNGEN BESER ANLÄGGNINGEN.

Därunder: SKYTTEGRAFVAR MED TAGGTRÅDSSKYDD.



FÖRBANDSRUM.

H. & D. STOCKHOLMSFOTOGRAF.

TROPPRUM.

SVENSK-DANSKA FEDERATIONSMATCHEN Å STADION.



gens spelstyrka.

Matchen försvårades betydligt därför att planen var så hårdfrusen och hal, att spelarna ideligen fingo åka kana.

Fotbollskritiken på såväl danskt som svenskt håll har ansett matchen vara mycket vacker och fullt på jämn höjd med det bästa man får se på kontinenten. Det framhålls särskildt, att det svenska fotbollspelet gått betydligt framåt sedan den tid för blott ett par år sedan, då



svensk-danska federationsmatcher slutade med 8-0 å 10-0 till danskarnes fövör. Att så verkligen torde vara fallet, visas ju också därför att svenska klubbtag på senaste tiden med godt resultat upptagit kampen med representativa danska lag. Så t. ex. spelade ju nyligen Göteborgskamraterna mot K. B. i Köpenhamn med måresultatet 0-0.

G. Å.



H. B. D. S. STOCKHOLMSFOTOGRAF.
Öfverst: DET DANSKA LAGET: fr. v. Reserv, Hansen (den ypperlige målvakten), Castella (back), Rodhe, S. Nielsen, Knudsen, Berth, P. Nielsen (jämte målvakten och de två backarne lagets bäste), Lykke, Gröthan, Brysting (back) och Klein.

I midten: SITUATIONSBILD FRAMFÖR SVENSKA MÅLET.

Nederst: DET SVENSKA LAGET: fr. v. (stående) Hjelm, J. Svensson, Karlstrand, Nordenskiöld, Frykman, Wicksell, Schylander, Bengtsson; (främst) Lund (den bästa spelaren på planen), Karlsson (målvakt) och H. Svensson.

SVENSKA HANDELSKAMMAREMÖTET I MALMÖ.



FRÅN FÖRHANDLINGARNE I MALMÖ RÅDHUS. Vid ordförandeklubbans häradschef E. F. Wehtje, vid hans högra och vänstra sida v. ordförandena, generalkonsul O. A. Söderberg och C. A. Kjellberg, ordförande för resp. Malmö, Stockholms och Göteborgs handelskammare. T. h. om ordförandebordet de inbjudna civil- och finansministrarne, landshöfdingarne i Malmöhus, Kristianstads och Hallands län, vattenfallsdirektören öfverste F. Hansen m. fl. — Foto Rahmn, Malmö



Attonde svenska handelskammaremötet, hvilket öppnades den 5 nov. i Malmö å därvarande rådhus räknade som deltagare utom ett femtiotal ombud för Sveriges tio handelskamrar och svenska handelskammaren i London en del särskildt inbjudna bland hvilka märktes civilministern von Sydow och finansministern Vinnersten. Bland de för vårt lands affärslif betydelsefulla frågor, som voro under behandling vid mötet kunna nämnas: Inrättandet af ett departement för handel, industri och sjöfart, Handelskammarnes verksamhet under kriget, Statens upphandlings och entreprenadväsen, lagstiftning om illojal konkurrens, utredning om Sveriges inre vattenvägar.

DELTAGARE I SJÖMANSBUS OMBUDSMANNAKONFERENSEN I GÖTEBORG D. 78 30 OKT. Ordf. A. Bråkenhjelm, Göteborg (1) och v. ordf. F. Schell, Landskröna (2). — Foto. Jonason, Gbg

Den 30 Oktober på aftonen afled i Stockholm en kvinna, som på välgörenhetsarbetets område hörde till vårt lands främsta; konsulinna *Maria Ekman*. Till börden finländska var hon född den 24 januari 1846 och dotter till guvernören i Uleåborgs län Alexander Lavonius och hans maka, född von Haartman. Vid 19 års ålder gifte hon sig med finländske godsägaren Chr. Linder, ett äktenskap, som emellertid 1868 upplöstes genom makens frånfälle. Fyra år senare gifte hon om sig med den kände göteborgsmecenaten konsul Oscar Ekman som afled 1906.

Genom detta giftermål fick hon rikliga medel i händerna för att tillfredsställa den välgörenhetssträngtan, som hvarken lämnade henne rast eller ro. Det torde knappast ha funnits något företag af kulturell, social eller filantropisk art, som icke värdjat till hennes understöd, och aldrig skedde det förgäves. Göteborgs högskola har i henne som i hennes make haft en fruktig gynnare. Folkhögskolan räknade henne bland sina varma vänner. Kungsholmens ungdomsklubb och Norrbottens arbetsstugor, K. F. U. M. och K. F. U. K., Röda korset och Hvita bandet, F. V. O. och Frälsningsarmén — kort sagdt alla sammanslutningar, som arbetade i den sedliga folkupp-



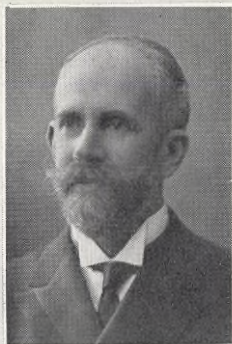
Foto. Jonason, Gbg.

K. Kitch: Bengt Nilfversparre.

FRU MARIA EKMAN †.
F. 1846. † 30 okt.

fostrans och nykterhetens främjande hade i henne en städs redobogen bidragsgifvarinna. För sjuka och lidande hade hon ett varmt hjärta och flera sanatorier ha henne att tacka för sin tillkomst. De blindas förening, Eugeniahemmet och andra anstalter för vanföresvården ha med henne mist ett det verksamaste stöd. En särskildt vacker minnesvärd satte hon sig och sin make i den donation, hvarmed hon för ett par år sedan mölligjorde upprättandet af Oskar Ekmans professur i ortopedi vid Karolinska institutet. När härtill lägges, att den enskilda välgörenhet hon utöfvade, var hardt när obegränsad, inser man, att döds-korset denna gång står bredvid ett namn, som i sällspord grad gjort sig förtjänt af hederstiteln: *en mänsklig-hetens välgörarinna*.

En storartad donation, afsedd att "stärka kristen tro och fosterlandskärllek", har i dagarne gjorts af brukspatron *Ernst Kjellberg* på Valåsen i Karlskoga och hans maka. Donationen, som är på ett belopp af 100,000 kr., har af donatorerna öfverlämnats till biskoparne G. Billing i Lund, J. A. Eklund i Karlstad och E. Lönnegren



Efter porträtt.

BRUKSPATRON
ERNST KJELLBERG,
VALÅSEN, JÄMTE
MAKA DONATOR AF
KR. 100,000 TILL E T
"SAMFUND FÖR
SVERIGE OCH KRIS-
TEN TRO".

Ernst Kjellberg. F. 1856 i Göteborg. Studentex. 1873. Studier i Upsala 73-77. Arr. eg. Björkborn m. m. af A. B. Bofors Gullspång. 81-94; v. ordf. i Karlskoga Komm. nämnd 1885-94, ledamot af skolorådet 1886-94; led af styrelsen för A. B. Råmen Liliendahl 1885-94; bebor Valåsens herrgård i Karlskoga sedan 13. Led. af kyrkorådet der.

i Härnösand med hemställen att de tillsammans med några andra af dem utsedda, för Guds rike och Sverige nitälskande män ville konstituera sig som styrelse för en sammanslutning, förslagsvis benämnd Samfundet för Sverige och kristen tro. Detta samfund skulle med de donerade medlen som grundfond upptaga en af donatorerna skisserad religiös och fosterländsk upplysningsverksamhet, lagd hufvudsakligen i presterliga händer.

Efter öfverläggning hafva de nämnda biskoparne med erkännande af den varmhjärtade tanke, som inneslutes i donationen, beslutat att mottaga densamma och åtaga sig det därtill knutna uppdraget.

Dr:r Thulins flygskola å Ljungbyhed, har redan sett sex elever under sommarens lopp eröfva sina certifikat (löjtna Sandström, Bergman, Florman, Beckman och Birger samt hr Norrman) och ytterligare ung. lika många elever undervisas fortfarande. Vår ena bild visar flygskolan. Den öfre visar det första aeroplan, som bygd i Sverige, exporterats till annat land. Detta aeroplan levererades den 26 okt. till Danska hären, inköpt för medel, som insamlats bland jylländska



Efter porträtt.

FRU MATILDA
KJELLBERG FÖDD
TRANCHELL, VAL-
ÅSEN.

kvinnor. Flygmaskinen är 2-sitsig af Morane-Saulnier-typ med 16 kvm. vingyta, motor Gnome 50 hkr.

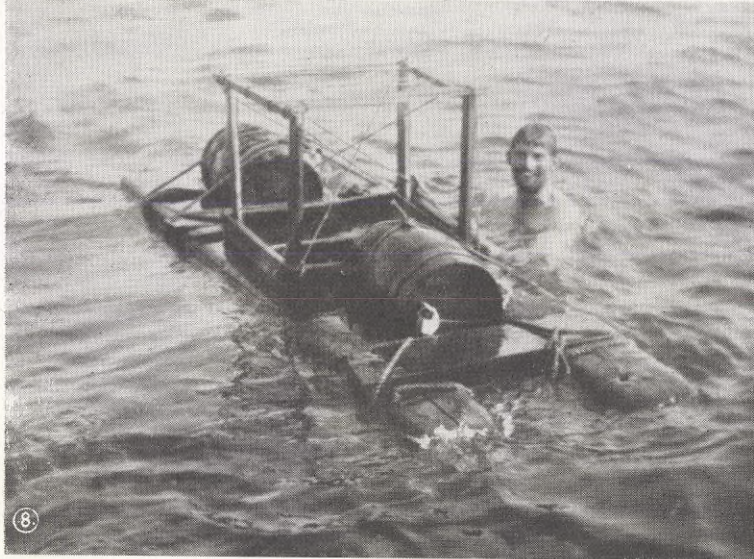
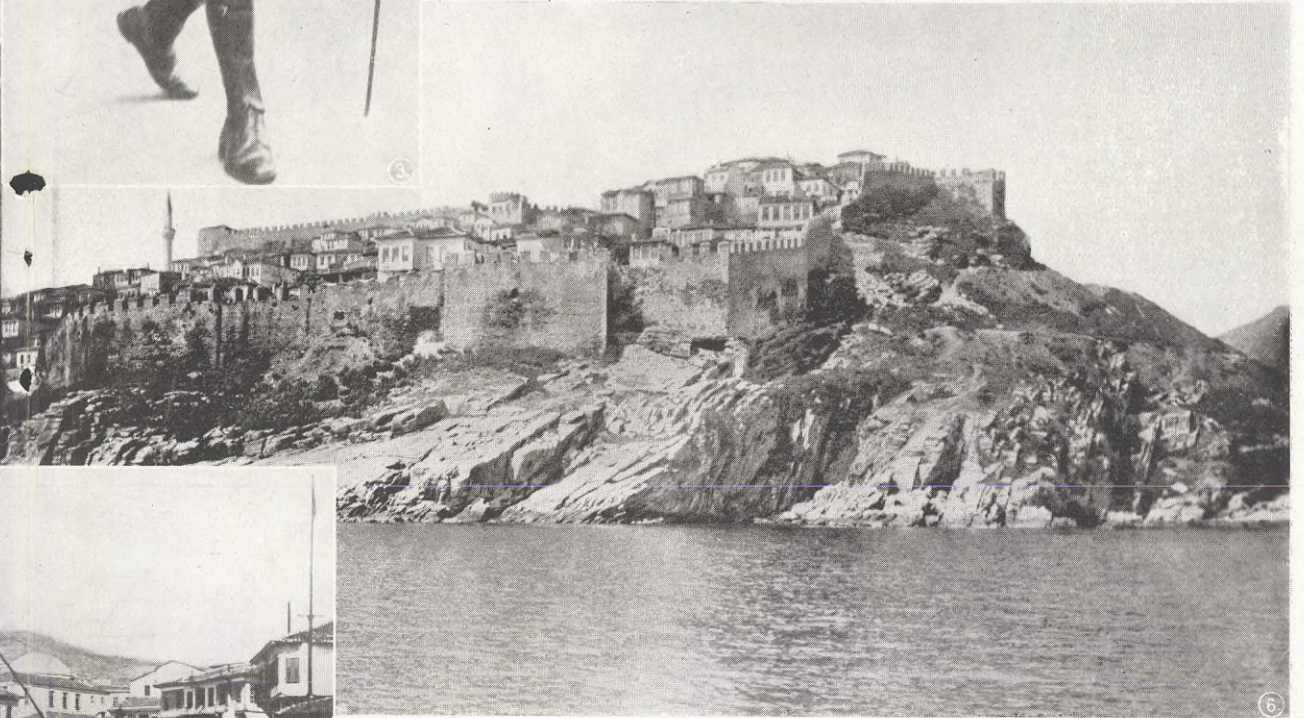


Amatorfoto. O. Ask, Ljungbyhed.

DR. THULINS FLYGSKOLA Å LJUNGBYHED. Däröfver: DET F RSTA EXPORTERADE SVENSK-BYGGDA AEROPLANET.

Kitch: Kon. A.-B. Bengt Nilfversparre, Skim-Göa

SENASTE BILDER FRÅN SERBIEN, GREKLAND OCH DARDANELLERNÄ.



1. BELGRAD EFTER BESKJUTNINGEN. En demolerad byggnad i närheten af citadellet. 2. FRANSKE GENERALEN BAILLOUD MÖTER SERBISKA OFFICERARE, anlända till Saloniki för att föra de franska trupperna till Serbien. 3. ENGELSKA GENERALEN MONRO, den nye öfvertäffshafvaren vid Dardanellerna. 4. FRANSKA TRUPPER UTSKEPPAS I SALONIKI. 5. NYANKOMNA FRANSKA OCH ENGELSKA TRUPPER I SALONIKI. 6 o. 7. KAVALLA, DEN GREKISKA HAMNSTADEN DÄR NYA ENGELSKA TRUPPER LANDSTIGIT. 6. Den gamla staden. 7. Hamnen.

VÄRLDSKRIGET.

Efter femton månaders krigföring återvänder intresset till *Balkan* såsom den skådeplats, där afgörandet väntar. Under veckan 31 okt.—7 nov. har serberhärens läge dag för dag blifvit hopplösare. De tyska, österrikiska och bulgariska rapporterna ha hvarje dag meddelat nya betydelsefulla framsteg för de förbundne, de serbiska ha endast bringat några lakoniska meddelanden om fiendens öfvermakt.

Snabbare än man väntat ha general *Kövess* trupper ryckt fram i afsnittet söder om Belgrad ner mot Kragujevatz och västliga Morava-dalen. Man väntade, att serberna

8. ENGELSK OFÖRVÄGENHET. Löjtnant HUGHES ä en U-båt i Dardanellerna försökte nyligen en natt att simmande uppnå den turkiska sidan. Han transporterade därunder en flotta med kläder, vapen, elektrisk fackla samt sprängämnen afsedt för sprängande af en järnvägsviadukt. Han lyckades efter svåra ansträngningar komma i land och placera laddningen, men blef röjd och måste fly. Det utomordentligt tappra vågstycket har väckt stor beundran.

i *Rudnik-bergen* skulle spärra passvägarne söderut, men redan den 1 nov. var *Grn Milanovatz* i de förbundnes händer, den 2 föll den viktiga staden *Kragujevatz* och samtidigt stodo spetsarne af Kövess högra flygel på höjderna norr om västliga Moravadalen. En österrikisk kolonn intogade i *Uzitze*, den västliga Moravabanans ändpunkt, medan tyskarne besatte höjderna söder om *Kragujevatz*. Den 5 rapporterades, att de förbundne trots serbernas sega motstånd ryckte fram genom berglandet norr om *Krujevatz* (stad vid västliga Moravas nedre del); trupper tillhörande Kövess armé hade då redan ett par dagar hållit den högre upp vid floden belägna platsen *Chachak* besatt. Vid veckans utgång kunde de förbundne anses behärska större delen af västra Moravas daljöre med dess sidobana ner till stora orientjärnvägen.

Under tiden hade *bulgarerna* haft att utstå mycket hårda strider under sitt försök att betvinga den serbiska ostfronten. I *Nischava-dalen* måste de vid ett tillfälle vika tillbaka för serbernas angrepp. Emellertid har general *Bojadjevs* arméer på skilda vägar ryckt fram mot serbernas huvudställningar vid *Nisch* och längre norrut. Den 4 nov. hade bulgarerna öster om *Nisch* närmat sig staden på blott en mils afstånd, och samtidigt slöts kretsen trängre kring denna huvudort för landet genom en framryckning i nordost från *Timokälven*, som den 5 nådde ända fram till *Parazin* vid *Morava*. Den 6 meddelas att *Nisch* intagits.

Lånst innan dessa operationer hunnit så långt som till ett omedelbart hot

mot *Nisch* hade bulgarerna genom sin snabba framstöt öfver *Üsküb* ända bort till albanska gränsen afskurit serberna från hvarje förbindelse med den i serbiska *Macedonien* stående huvudsakligen *franska* undsättningshären; om det numera öfver huvud finnes någon väg för den inringade serbiska hären att draga sig ur omfanningen är det genom ett hastigt återtag in i *Montenegro*.

Ett meddelande i veckans början om en *rysk landstigning i Varna* har icke senare officiellt bekräftats, däremot har det upprepade gånger från olika håll officiellt förklarats, att *Ryssland* lofvat komma serberna till hjälp genom ett angrepp på *Bulgarien*. Hvad för öfrigt de allierade planera i *Orienten* är tills vidare en hemlighet.

På den *ryska krigsskådeplatsen* ha strider utkämpats dels vid *Riga—Dvinsk*-åsnittet, där ryssarne sökt spränga den tyska fronten genom en rad kraftiga anfall, dels vid *Styr*-floden i *Volhynien*, där ryssarne likaledes igångsatt en ihärdig offensiv väster om *Czartorysk*. Längre söderut, vid *Strypa*, ha äfven strider förekommit, dock af mindre omfattning. Några märkliga resultat af dessa strider ha ej kunnat antecknas.

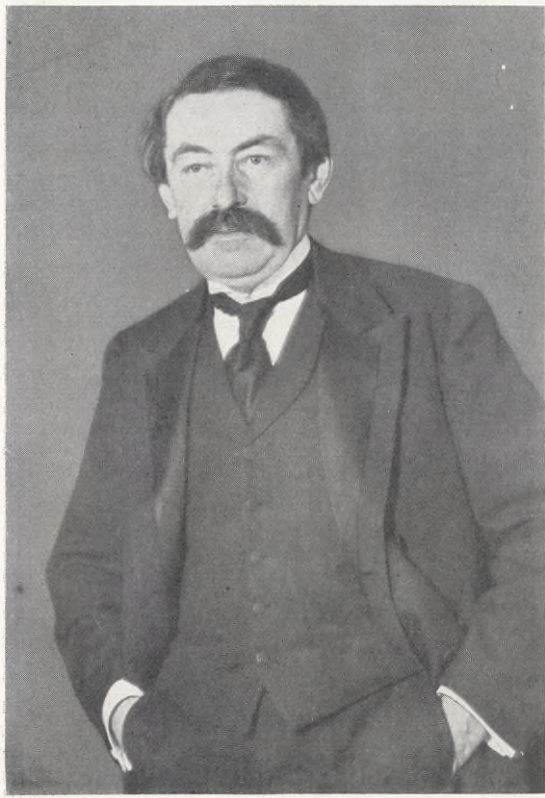
På *västfronten* ha *Artois* och *Champagne* fortfarande varit skådeplatser för upplammande häftiga strider, men icke håller här ha någonstädes anmärkningsvärda kampresultat uppnåtts.

Italienerna ha på *Isonzo*-fronten gjort förnyade, förtviflade anlopp mot de österrikiska bergställningarna, men slagits tillbaka. Striderna skildras som i högsta grad förlustbringande för båda parterna.

Två politiska händelser af största intresse ha förekommit under veckan. Tisdagen den 2 nov. höll *Asquith* sin stora redogörelse inför underhuset angående krigsläget. Ministerns meddelanden voro



Efter porträtt. Klökst. Bengt Sjögrensparr.
DEN TYSKA FURSTEFÖRLOFNINGEN.
Prins Joachim, kejsarparets yngste son, med sin trolofvade, prinsessan Marie-Auguste af Anhalt.



Efter porträtt. Klökst. Bengt Sjögrensparr.
DEN NYE FRANSEKE KONSELJPRESIDENTEN BRIAND.

I Göteborg, hvars månatliga föreläsningar just icke utgöra några konstnärliga evenemang, har nyligen avslutats en utställning af ovanligt intresse. Det är den minnesutställning af *Olof Sager-Nelsons* verk, som hopbragts genom intendenten dr Axel Romdahls försorg, och som för öfrigt för någon vecka sedan öfverförts till Nationalmuseum för att äfven ge den konstintresserade allmänheten i Stockholm det första tillfället hittills till en överblick öfver den märkliga konstnärens samtliga produktion.

Sager-Nelson dog för i det närmaste tjugo år sedan och det har alltså varit en dryg väntetid för hans fåtaliga och på mångahänderförspridda arbeten innan de ändtligen sammanförts för att bringa ett vittnesbörd om den egendomliga och underbart bråda kurva de tillsammans utgöra.

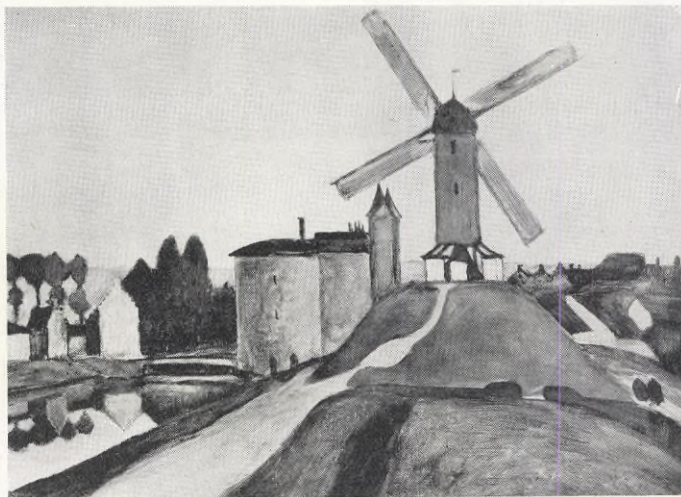
Att det varit just i Göteborg de kommit att stämma möte är väl motiveradt. Sager-Nelson var



O. SAGER-NELSON. Själfsporträtt. Tuschteckning, — Tillhör hr Klas Fähræus, Stockholm.

visserligen inte göteborgare — han var född i By socken i Värmland 1888 — men sin första utbildning fick han i Göteborg, där Johan Ericsson uppmärksammade hans begåfning och Bruno Liljefors och Carl Larsson handledde hans ungdomliga studier på Valand, där samtidigt med honom sådana blifvande storheter som Albert Engström och Herman Norrman arbetade. Det var också göteborgaren Pontus Fürstenberg som blef hans förnämsta och ända in i det sista trogne mecenat. Och slutligen äger Göteborgs museum den största samlingen af hans konst, nyligen utökad med flera dukar och en hel portfölj teckningar.

Minst af allt af emellertid Sager-Nelson någotslags lokalstorhet. Han tillhör gifvetvis hela Sverige, i hvars konsthistoria för den senaste tiden han intager en af de allra främsta platserna. Han är den svenska 90-talskonstens mest begåfvade och mest utpräglade repre-



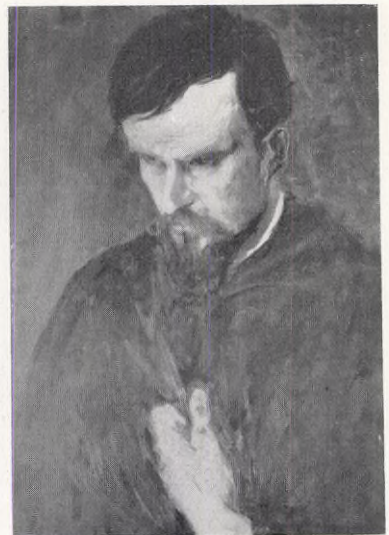
FRÅN BRÜGGE. Inköpt 1915 till Göteborgs museum.

sentant. Till den enhetlighet som utmärker hans produktion bidrager väl också att det förnades honom en så ytterligt kortvarig verksamhet. Hans egentliga arbetstid sträcker sig öfver föga mer än tre år; ännu 1889 målar han opersonligt och elevmässigt och 1894 har han redan färdig den rad af arbeten som skall bära hans namn till eftervärlden.

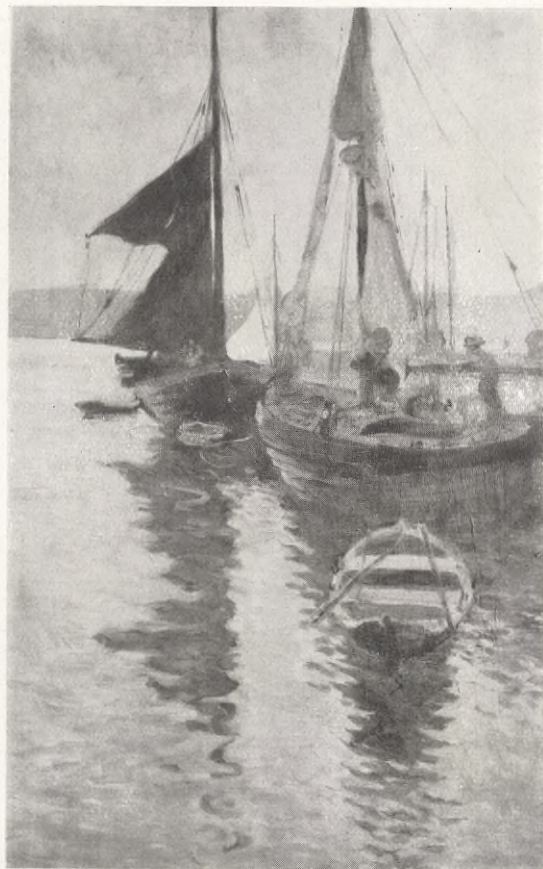
Dessa dukar äro i en intensiv grad präglade af 90-talets anda-

T. v.: GOSSHUFVUD. Tillhör fröken Siri Magnus, Göteborg.

T. h.: PORTRÄTT AF BILDHUGGAREN STOCKENSTRÖM. Skänkt af konstnärens syster till Göteborgs museum 1915.

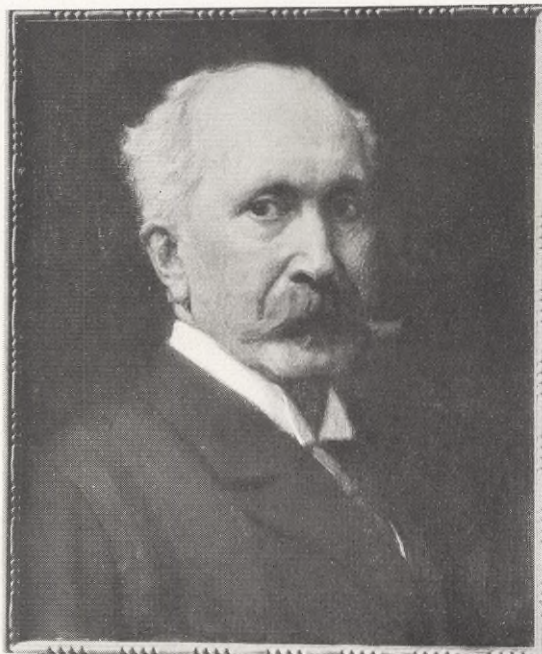


T. v.: FRÅN BRÜGGE. Tillhör fröken G. Nelson, Alingsås.
T. h.: FRÅN MARSTRAND. Tillhör häradsskrifvaren O. Nelson,
Lidköping.



Man behöver endast tänka på några typiska 80-talstaflor, badande i solljus, lefnadsglada och naturtrogna, och därefter ställa sig inför ett par af Sager-Nelsons människoframställningar för att känna hur en helt ny tid brutit in. Här är det slut på den utåtvända och bekymmerslösa, "artistiska" hållningen. Blicken har vändt sig inåt och uppdragat djupa och vanskliga perspektiv. En solblond och läcker palett räcker inte för denna nya lifsuppfattning, hvars allvar, grubbel och mystik kräva lidelseiullare färgackord: mera mörker för smärtan, askgrått och gulblekt för resignationen — och strålande immateriella dagar för

NYTT GEORG VON ROSEN-PORTRÄTT.



H. 8 D:s STOCKHOLMSFOTOGRAF.

Klädskåp: Bengt Sjöström.

PROFESSORN, FRIHERRE GUSTAF CEDERSTRÖM.

aningen och förvissningen quand même.

Det är här icke utrymme att ingå på några särskilda arbeten. De bifogade reproduktionerna få tala i stället, så godt det går när det skall ske utan hjälp af färgen. Allt för mycket af sina hemligheter uppenbara hans verk icke i svart och hvitt, men äfven i den formen böra de ge en tydlig föreställning om intensiteten i Sager-Nelsons konstnärsvilja.

B. Backström.

Vid Konstakademiens ordinarie sammanträde, lördagen den 30 okt. öfverlämnades i gåfva af grefve Georg von Rosen ett af honom nyligen fullbordadt porträtt i olja, framställande professorn frih. Gustaf Cederström, hvilket med uttryck för akademiens stora tacksamhet införlifvades med dess galleri.

SVERIGES YPPERSTE NOVELLISTER. I.

MEDARBETARE I HVAR 8 DAG 1916.



ALBERT ENGSTRÖM.

Den geniale skildraren med ritstift och penna af det breda svenska lynnet i skämt och allvar. En nationalupplaga af hans samlade arbeten är just i dagarna under utgivning, mottagen med hänförelse af alla de många beundrarne öfver hela vårt land till Albert Engströms egenartade tecknings- och skildringskonst.

HJALMAR SÖDERBERG.

"Martin Birck"s, "Doktor Glas" och "Gertrud"s författare, en af svensk språk- o. stilkonsts allra främste, hvars diamantspetsade penna är lika eftersökt som svår vunnen. Har då och då skrivit för H. 8. D. och kommer att lämna ytterligare bidrag under nästa år till vår och endast vår tidskrift, till vår och allas glädje.

BO BERGMAN.

Skald och novellist; hans diktsamlingar tillhöra det bästa som svensk skaldekonst skapat — hans noveller, hvaraf en samling i dagarna utkommit och vunnit rikt erkännande, äga den borne skalden-novellistens prägel och äro i hög grad intressifyllda. Bo Bergman är mångårig medarbetare i H. 8. D.

Jämsides med det framgångsrika arbete H. 8. D. genom en oafbruten utvidgning af sina ypperliga förbindelser hela världen rundt nedlagt på att häda sin erkända ställning som landets främsta tidning

GUSTAF ULLMAN.

Skald och novellist. Har utgivit ett flertal diktsamlingar som vunnit berättigad popularitet. Förträfflig novellist; sedan flera år medarbetare i H. 8. D. kommer han att allt fortfarande lämna skönlitterära bidrag till vår tidning.

GUSTAF LINDQVIST (MARI MIHI).

Novellist och reseskildrare. "Dagsländor", "Studentens lyckliga dar" m. fl. räknas till det bästa bland samtida svensk skönlitteratur. Främst af hans arbeten kan dock sättas den roman "De gamle herrarne", hvilken såsom följetong f. n. förtöper i H. 8. D.

HJALMAR BERGMAN.

Författare till "Solivro", "Hans nåds testament" m. fl. samt senast de ypperliga "Kommedier i Bergslagen", hvaraf en ny del i dagarna utkommit. "Parisina" tillhö de senaste säsongens mest bemärkta repertarstycken på K. Dramatiska Teatern.

på det illustrativa området — en öfverlägsenhet som särskildt bjärt framträd nu under världskriget — har tidningen genom den ytterligt stora omsorg som ägnats åt textinnehållet även i litte-



rärt hänseende lyfts till ett plan vida högre än det, hvartill dess kolleger nått. Som sina medarbetare på den skönlitterära afdelningen har tidningen alltid kunnat presentera vårt lands mest erkända och populära namn inom novellistikens område, och den särställning, H. 8 D. tack vare dessa värdefulla förbindelser intagit, har den icke behöft vidmakthålla vare sig med anordnande af "litterära pristäffingar" eller andra konstlade medel.

Under den nya årgång, som nu tagit sin början, kommer denna H. 8 D:s goda litterära tradition att upprätthållas och utvecklas för att alltjämt till fullo motsvara de höga anspråken hos den bildade och omdömesgilla läsekrets tidningen med stolthet vet att den kan räkna som sin. Den medarbetarstab, som under denna årgång svarar för den höga litterära halten i tidningens textafdelning, inneslutar i själfva verket **vårt lands alla noveller af rang**. Vi behöfva icke upprepa de många namnen med deras kända klang men däremot tillåta vi oss, övertygade om att därmed möta en önskan hos vår läsekrets, att efter hand och med början i föreliggande häfte återgifva porträtten af de författare

och författarinnor, som tillförsäkrat oss sitt medarbetareskap för det nya år, hvartidningen ingåt, och af hvilka ett icke ringa antal jämväl förklarar, att **H. 8 D. inom den periodiska pressen kommer att blifva ensam om deras bidrag**.

Det torde icke vara den intresserade allmänheten obekant, att H. 8. D. under de gångna åren sökt i rätt afsevärd mån uppmuntra vårt lands yngre, ännu icke erkända litterära talanger genom att för dem i en viss utsträckning öppna sina spalter. I icke få fall har detta understöd äfven ledt fram till det åsyftade målet, det fulla litterära erkännandet. Som ett led i detta arbete att jämna vägen för de yngre författareförmågorna ingår den **litterära amatörtäflan**, som H. 8. D. har för afsikt att inom den närmaste tiden utlysa, och hvilken kommer att **förbehållas de författare, som ännu icke debuterat i bokmarknaden**. De prisbelönade alstren, hvilka sedan komma att tillföras vår novellafdelning, kunna, därigenom att de företräda nya namn, väntas blifva särskildt uppmärksammade inom litteraturintresserade kretsar.

FRU MARTA.

FÖR HVAR 8 DAG AF **BO BERGMAN**.



OKTOR Lemke kom från en middag.

Han hade brutit upp mycket tidigt. Sällskapet hade tröttnat honom; han blef lätt trött på sista tiden. Men när han kom ut i luften kvicknade han till, och han satte rask fart i den snökalla marskvällen. Han bodde långt borta på Söder, huset var hans eget — ett gammalt borgarhus som varit i släktens ägo sedan farfadern, sidenkramhandlaren i Storkyrkobrinken. Han hade inte velat sälja det, fast det inte inbrakte honom stort och var allt annat än bekvämt att bo i.

På Vesterlånggatan, mellan alla butikerna, blef det varmare. Man höll just på att stänga. Bleka och lördagströtta biträden gingo hem; men de sågo i alla fall litet lyckligare ut än vanligt, om det nu var med tanke på morgondagen. Doktorn längtade själf till söndagen. Det var en känsla som satt i ända från skoltiden, och veckan hade för öfrigt varit besvärlig. Det var sjukt i staden, och han hade fått ligga i från morgon till kväll. Han var barnläkare.

I de stora, låga rummen med alla sina ärfda möbler — empiresoffan, sekretären med mormoderns flicknamn, klockan från Claus — var det tyst som vanligt. Det gick inte att driiva ut den gamla tiden. Det var bara telefonerna på skrifbordet som oroade. Doktorn gaf dem en sur blick, medan han trafvade fram och tillbaka mellan sängkammaren och salongen och öfver salen. De tre rummen lågo i en fil med utsikt åt Riddarfjärden. I klara sommarkvar kunde han se ända till Essingen.

Han slängde af sig fracken, knäppte lös kragen, tog en cigarr. Men just som han hade fått venster arm i kvällsrocken ringde det i allmänna. Ett ögonblick tvekade han med luren i handen; han behöfde ju inte vara hemma. Han hade inte lust att bli bestulen på sin lördagskväll.

— Jo, svarade han i nästa stund, det är doktor Lemke. Jaså. Å, det ska vi väl inte tro. Hur var namnet? Hegel. Valhallavägen 43 — 4, 3, ja. Jo, jag skall komma. Tackar.

Han smällde telefonratten i klykan, ryckte upp den igen och beställde en bil. Nerkrupen i sin päls, frusen och vid miserabelt humör skakade han i den kalla lådan genom staden som på långa sträckor var mörk som en belägrad stad. Det var också en idé att ringa upp en läkare på Södermalm, när man bodde på Valhallavägen. Han borde ha sagt nej helt enkelt. Men rösten i telefon — det var en fruntimmersröst — lät som en dödsdömds. Ungen hade naturligtvis knip i magen. Det brukade alltid vara någonting sådant, när det lät som värst i telefon.

Bilen hade stannat med ett hopp utanför ett stort hus där blåsten svepte. Ett yrmoln af snö klubbade stora klattar vid doktors pincenez. Han kom äntligen innanför porten och stannade för att torka glasen, så att han kunde läsa på namnskyltarna. "Kapten Hegel" stod det på en dörr två trappor upp. Doktorn ringde.

En medelålders herre, en stor grann karl, kom emot honom i tamburen just som tjänstlickan öppnade. Han smålog på ett sätt som skul'e varit obehagligt, om det inte tydligen varit antaget för tillfället och för att beslöja en hemlig oro.

— Min hustru har skrämt upp sig, sade han. Och jag ber om ursäkt att vi besvärat doktorn så pass lång väg. Men det är återigen min hustru. Hon vill inte höra talas om någon annan läkare. Jag hoppas i alla fall att det inte skall vara så farligt. Men var så god, doktor . . .

Någonting obehagligt är det ändå med den där mannen, tänkte Lemke. Han svarade bara med en tyst bugning på hans ifriga prat och steg på. I salongen vägtade frun.

— Doktorn känner inte igen mig? frågade hon och grep hans hand.

— Jo, sade Lemke kort. Han hade litet svårt att hämta sig från sin öfverraskning.

— Vi träffades för många år sedan i Loka, förklarade hon för sin man. Men hon såg inte på honom när hon talade — och inte heller på Lemke.

— Hur är det?

— Jag vet inte. Jag har aldrig känt mig så uppskrämd. Det har kommit så hastigt, i förgår

var hon aldeles kry, och i dag har hon legat som liflös, det är feber, hon är aldeles brännhet...

I sängkammarn sof barnet. Det var en sex-, sjuårig flicka, vacker, rund i kinderna, med ett tjockt rödbrunt hår som fastnat med några våta testar i pannan. Hon vaknade, när Lemke tog i henne, och gaf till ett skrik som strax stannade. Ögonen stirrade förskräckta på den främmande och föllo igen. På kinderna sutto feberfläckar, och hon andades tungt.

— Det är lunginflammation, sade Lemke. Ja, det är ingenting att oroa sig för ännu och någon fara för natten är det inte. Jag skall skriva ut några saker, och så kommer jag upp i morgon igen. Men säg, har herrskapet inte husläkare?

— Nej, svarade fru Hegel och mannen teg. Lemke undrade hur han kunde få en så bestämd öfvertygelse att hon ljög. Och han undrade också hvarför hon ljög.

På hemvägen fick han tillräckligt att tänka på. Han begrep inte meningen med det hela. Det var mer än tio år sedan han tappat den vackra Marta Gemmel ur sikte; hon hade rest med hans bekännelse, men det kom inte något svar på den. Han hade varit underläkare vid Loka den tiden, och hon hade varit en af brunnskönheterna. Och han hade verkligen älskat henne — hur mycket förstod han först, när han fick veta att hon var förlofvad med en annan, en löjtnant från någon skånsk garnisonstad. Och så hade hon gifit sig, det visste han också, men han visste inte att hon fanns i Stockholm numera. Han hade aldrig mött henne på gatan.

Och nu hade hon plötsligt påminnt sig hans existens. Af hvad anledning? Det sjuka barnet? Men var inte han den läkare, som hon sist af alla skulle ha vänt sig till? Eller — och Lemke gjorde en elak grimas — hade hon något att säga honom och begagnade hon sig af barnets sjukdom som förevändning helt enkelt? Man kunde tro kvinnorna om en del; men detta skulle ha varit litet för starkt, och dessutom stämde det inte med hennes upprörda ton. Denna röst gällde hvarken honom eller henne. Den gällde barnet. Men hur han funderade blef han lika klok på saken, och det var ingenting annat att göra än att sova på den.

Det gick emellertid inte så lätt. När han kom hem var all tröthet bortblåst och han kunde inte förmå sig att gå till sängs. Han blef sittande i stolen vid hörnfönstret och såg ned på staden. Ridderholmskajens lyktkrans lyste i snötjockan. Om han öppnade fönstret visste han att han kunde höra som en svag jämmer ur mörkret när drifisen sågade mot flottbron — det lät som denna jämmer kom från de människoskuggor som gled oöfver bron. En nattexpress dånade och försvann. Ljudet af anghvisslan dog i tunnelymningen. Han tyckte att han var lyft öfver alltsammans, när han satt däruppe i sitt gamla buttra och ärevördiga hus som protesterade i tysthet mot den nya tidens intrång. Men dagens äfventyr hörde ihop med gångna tider, och därför fick det bli kvar i rummen, och doktorn kunde inte släppa tankarna på det.

— Marta Gemmel, hviskade han för sig själf liksom för att pröfva det gamla namnet igen på tungan.

Han vaknade tidigt nästa morgon, irriterad och missnöjd med sig själf. Det mesta blåste emellertid bort på promenaden till Östermalm. När han steg in hos Hegels, fann han fru Marta rödögd och utvakad. Det hade varit en tråkig natt. Flickan var också mycket riktigt sämre. Den

angripna fläcken i vänstra lungan hade vidgat sig. Lemke blef sittande i salongen en stund efter undersökningen.

— Min Gud, hur kommer det att gå?

Fru Marta såg förtviflad ut. Hennes pupiller stodo stela och vidgade som på en hypnotiserad. Lemke svarade inte.

Kapten Hegel kom in; hans tjocka läppar med den smala karolinmustaschen hade samma obehagliga småleende som sist.

— God dag, doktor. Nå?

— Det är allvarsamt, sade Lemke.

— Verkligen?

Det flaxade till i den ljusa, urblekta blicken.

— När får vi vänta doktorn härnäst? frågade frun med kväid röst.

— Jag kommer igen i kväll.

Under den kritiska vecka, som nu följde, var det som om Lemke och fru Marta inte såge hvarandra. Ingen frågade längre efter hvad den andre visste eller trodde sig veta; man möttes i barnet utan att ändå mötas, ty det var bara flickan det gällde. Det föreföll Lemke på något vis som allt berodde på att detta barn räddades. Han kunde inte dölja för sig själf att han var orolig. Det var en strid på lif och död — och på samma gång en strid för honom själf. Om barnet doge, skulle han aldrig få klarhet i det som han måste ha klart. Han skulle bara ha att gå sin väg, och fru Martas läppar skulle vara förseglade. Han kunde inte komma iirån, att det måste vara något särskildt som gjort att han blifvit tillkallad.

Men när han stod vid den sjukas säng voro dessa tankar borta. Han var läkaren och ingenting annat, och det plågade honom att tänka på det gamla.

Ändtligen var krisen öfver. En förmiddag, när han kommit upp och flickan sof lungt och godt, med jämn puls, med det lilla bleka ansiktet i ljus hvila, stod Lemke och såg ut genom fönstret medan han väntade på modern. Hon sysslade i matsalen med tébrickan.

— Vill inte doktorn dricka en kopp? frågade hon i dörren.

— Tack.

De voro ensamma i matsalen. Det var en skarpt solig aprildag, och i den hvassa dagern såg han först hur medtagen hon verkade, Det var inte mycket kvar af den skönhet, som en gång kommit honom att tappa huvudet.

— Säg mig, fru Hegel, sade han plötsligt, hvarför vände ni er till mig?

— Efter det som varit oss emellan, menar doktorn?

— Ja.

Hon satt tyst en stund.

— Låt mig först bedja Ernst om förlåtelse, sade hon. Nej, allra först tacka för att Ernst räddat min lilla flicka. Det var ingen annan som skulle kunna ha gjort det.

— Hur menar Marta?

— Jag vet det. Och hon upprepade envist: jag vet det, jag vet det. Blicken var borta i rymden.

— Kära vän, hon tog hans hand, låt det gamla vara försvunnet. Jag var en bortskämd flickunge på den tiden, och jag begrep ingenting. Ingen-ting af lifvet och lyckan. Kanske har jag fått plikta tillräckligt; det kostar alltid att lära sig förstå. Och det har inte varit så roligt emellanåt. Min man...

— Marta kan tala lugnt.

— Nej, vi ska lämna honom utanför. Men det



T. v.: ELSE HEIMS, Max Reinhardts maka och tillhörande hans gästspelsrupp i Stockholm. Spelar bl. a. Olivia i "Trettondagsafton".
Samma porträtt i förstoring återfinnes å omslaget till detta n:r.

T. h.: EBON STRANDIN I "MAROUF". Ett vackert porträtt af vår populära premiërdansös vid K. Teatern taget af H. 8. D: Stockholmsfotograf.



Veckans Porträttgalleri måste till följd af bristande utrymme stå öfver till nästa nummer.

Kör-porträtt.

Forts fr. sid 106.

ägnade att lugna den upprörda stämningen, och regeringens ställning anses åter ha blifvit fastare.

Från Grekland ingick på torsdagen den uppseendeväckande underrättelsen, att *Zaimis ministär* förvägrats ett förtroendevotum af kammaren, hvarpå ministerchefen inlade sin afskedsansökan hos kungen. Situationen på Balkan kan därmed möjligen inträda i ett nytt skede. Dock anses för gifvet att Venizelos ändå icke kommer till mak-

ten utan Zaimis endast efterträdes af sin meningsfrände Gunaris. Af allt att döma ämnar konung Konstantin allt fortfarande hålla landets öde i sina egna, kraftiga händer.

är Elsa, min lilla flicka, hon är ju hela mitt lif numera, det är för hennes skull jag lefver, finns kvar, å jag är så trött ibland, Ernst...

— Så, så.

— En natt drömde jag att hon dog. Hon sjuknade, hon dog, hon bäddades i kistan, man åkte i väg med henne, allt gick på några sekunder, tyckte jag. Det är ditt straff, sade en röst i drömmen. Hvad skall jag straffas för? frågade jag. Men ingen svarade. Kan ingen säga mig hvad jag har gjort för ondt? skrek jag så mycket jag orkade, och ändå märkte jag i drömmen att man inte hörde mig, att man inte kunde höra, för det kom inga ord. Det var förfärligt. Jag vaknade i kallsvett; bredvid mig, i sin lilla säng, sof Elsa frisk och kry, och jag grät af lycka. Och så gick allt som vanligt och jag hade nästan glömt min dröm, men en morgon — samma dag jag ringde till Ernst — märkte jag att flickan hade feber. Hon såg precis ut som jag sett henne i drömmen den där natten. Hon tuggade med läpparna alldeles som i drömmen och kastade sig af och an. Jag kom ihåg allting, och jag vet inte hur det var med mig. I ett ögonblick var jag förvissad om att jag skulle mista henne.

Min man ville kalla på doktorn.

— Husläkarn? sade Lemke.

— Ja. Hon smålog blekt.

Då i samma minut, förstod jag att det var Ernst jag måste ha tag i, Ernst var räddningen, rädd-

ningen skulle komma från den som jag en gång gjort ondt, det var för att jag skulle förödmjukas, tror jag, tror inte Ernst det? Jag kan inte göra mig riktigt reda för alltsammans. Jag vet bara att jag behärskades af drömmen. Vi kvinnor äro sådana.

— Och om flickan inte kunnat räddas? Hade Marta sagt mig allt detta då?

— Jag vet inte. Kanske nej.

— Det var ett högt spel som spelades med mig, skrattade doktorn. Det är inte lätt att stå sig mot bakgrunden af en dröm. Jag drömde en gång om Marta...

— Och jag stod mig illa, jag vet det. Men jag hade stått mig ännu sämre, om den drömmen blifvit verklighet.

Lemke satt tyst. Ett ögonblick for det igenom hans hufvud att han skulle fråga om mannen kände till alltsammans. Men han hejdade sig. Det där leendet fick betyda hvad det ville.

— Farväl, sade han.

— Ernst kommer inte ... tillbaka?

— Nu behöfs jag inte mer.

Det var en liten bitterhet i orden som inte undgick henne.

— Förlåt. Jag rår inte för alltsammans. Och jag kan inte tacka med ord.

Doktorn gick. Han var glad när han åter satt hemma och såg staden nedanför sig i aprilskymningen, som slukade alla drömmar och alla öden i sitt violblå töcken.

INNEHÅLL: Professor Henrik Schück (biografi och helsidesporträtt). — Konungen besöker skyttegrafsanläggningarna på Djurgården. — Drottningens återkomst till Stockholm. — Minnesutställningen öfver O. Sager Nelson. — Konsulinnan Maria Ekman †. — En storartad donation. H. 8 D:s litterära medarbetare. — Svensk-danska federationsvatten å Stadion. — Världskriget. — "Fra Marta", ber. af Bo Bergman

Ljfertryck af text eller illustrationer i HVAR 8 DAG utan angifvande af källan förbjudes vid laga påföljd.

För Berättelser och Historietter gäller ovlkorligt förbud.

F. A. B. HVAR 8 DAGS TRYCKERI, GÖTEBORG,